ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Γιώργου Μητραλιά**

Η αποφράδα Δευτέρα 13 Ιουλίου 2015 μπορεί να διεκδικήσει μόνο ένα προηγούμενο. Εκείνο της επίσης αποφράδας 4ης Αυγούστου 1914 του μεγάλου Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος στο γερμανικό κοινοβούλιο που σήμανε την αρχή της τραγωδίας του εικοστού αιώνα. Μιας τραγωδίας που ακόμα συνεχίζεται...

Όπως τότε έτσι και τώρα είχαν προηγηθεί δεκάδες, εκατοντάδες πομπώδεις όρκοι πίστης στην αντίσταση των σοσιαλιστών, στο αταλάντευτο Όχι που θα πρότασσαν στις ασφυκτικές πιέσεις της δεξιάς, του κεφαλαίου και των αστών. «Ποτέ πόλεμος» υπόσχονταν τότε. «Δεν θα γίνω νέος Παπαδήμος» μας έλεγαν χτες.

Ωστόσο, οι καλοί μας γραφειοκράτες ενέδωσαν στις πιέσεις: Και τα πολεμικά κονδύλια ψήφισαν τότε και στη μετατροπή της Ελλάδας σε αποικία χρέους συναίνεσαν τώρα. Καθησυχάζοντας βέβαια πάντοτε ότι «έπραξαν το καλύτερο δυνατό» και διαβεβαιώνοντας ότι πολύ σύντομα θα επανέλθουν στο σωστό δρόμο.

Φυσικά, γνωρίζουμε ότι η συνέχεια ήταν εντελώς διαφορετική. Όχι μόνο ποτέ δεν ανέκαμψαν σοσιαλιστικά, αλλά και απομακρύνθηκαν με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα από τις καταβολές τους, για να φτάσουν τελικά να περάσουν τον ταξικό Ρουβίκωνα και να μεταβληθούν σε άξιους διαχειριστές του καπιταλιστικού συστήματος... και της βαρβαρότητάς του.

Όμως, προσοχή. Η πορεία των γραφειοκρατών προς τον πλήρη εξευτελισμό τους και την τέλεια προδοσία των νεανικών τους οραμάτων είχε -και έχει- τη δικιά της αμείλικτη λογική. Για να φτάσει στη σημερινή της καταισχύνη, η σοσιαλδημοκρατία χρειάστηκε όχι απλώς να εκκαθαρίσει τις τάξεις της από τους αμετανόητους πιστούς των «κόκκινων γραμμών» του παρελθόντος της, αλλά και να φτάσει να τους εξοντώσει! Δικός της ηγέτης και υπουργός ήταν ο «αιματοβαμμένος σκύλος» (Bluthund) Νόσκε που κανονιοβόλησε τις εργατικές συνοικίες των γερμανικών πόλεων, έπνιξε στο αίμα την εξέγερση του «Σπάρτακου»,

δολοφόνησε τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και τον Καρλ Λίμπκνεχτ και… έστρωσε το δρόμο για την εμφάνιση και την τελική επικράτηση του εθνικοσοσιαλιστικού τέρατος.

Και τώρα; Μήπως όλα αυτά δεν είναι παρά παλιές ιστορίες χωρίς αντίκρισμα στη σημερινή «μεταμοντέρνα» εποχή μας; Αν κρίνουμε από αυτά που βλέπουμε να συμβαίνουν στις λίγες ώρες που έχουν περάσει από τότε που συμφωνήθηκε το νεοφιλελεύθερο ανοσιούργημα των Βρυξελλών, δεν θα τολμούσαμε να ισχυριστούμε ότι η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται. Το κεφάλι της Ζωής και του Λαφαζάνη ζητάνε πια όχι μόνο οι μόνιμοι αφηνιασμένοι ταξικοί εχθροί τους αλλά και αρκετοί χτεσινοί τους σύντροφοι. Ειδικά μάλιστα οι τελευταίοι διακρίνονται για το μένος τους, κατ'εικόνα και ομοίωση των διαφόρων Νόσκε από τους οποίους βρίθει η ιστορία της μεταλλαγμένης σοσιαλδημοκρατίας των τελευταίων 100 χρόνων…

Προσοχή λοιπόν επειδή η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται πάντα ως φάρσα αλλά και ως τραγωδία. Όπως τότε έτσι και τώρα μπορούν να συμβούν, και ήδη συνέβησαν, πράγματα που μέχρι την προηγούμενη μέρα φάνταζαν εντελώς απίθανα και απίστευτα. Πράγματα που –κυριολεκτικά- δεν τα χωράει ο ανθρώπινος νους, όπως για παράδειγμα ότι είναι δυνατό χτεσινοί σύντροφοι να συμπαραταχτούν με τους ταξικούς τους εχτρούς για να καταστείλουν τους «αμετανόητους ρομαντικούς» που επιμένουν να διακηρύσσουν ότι… «δεν πετάει ο γάιδαρος»! Και το κακό είναι ότι βλέπουμε ήδη να ξεχωρίζουν στη κυβέρνηση και στον Σύριζα αρκετές γραφειοκρατικές μετριότητες που δείχνουν να βάζουν κιόλας υποψηφιότητα για να γίνουν τα αυριανά ελληνικά κακέκτυπα του Bruthund Νόσκε…

Ξέρουμε ότι οι περισσότεροι καλόπιστοι αριστεροί δεν μπορούν ούτε να εξηγήσουν τι συμβαίνει ούτε να χωνέψουν από τη μια μέρα στην άλλη την «προδοσία» των συντρόφων τους. Η σύγχυση τους είναι δικαιολογημένη και κατανοητή. Εξάλλου, μήπως δεν ήταν ο ίδιος ο Λένιν που για μέρες μετά την αποφράδα 4 Αυγούστου 1914, αρνιόταν να πιστέψει ότι ο σεβαστός του φίλος Κάουτσκι και το κόμμα του ψήφισαν τα πολεμικά κονδύλια, και συνέχιζε να χαρακτηρίζει «πλαστά» και έργα του γερμανικού Γενικού Επιτελείου τα φύλα της καθημερινής εφημερίδας του SPD που εκθείαζαν τη συμμετοχή των σοσιαλδημοκρατών στην «εθνική ενότητα» και στο πρώτο παγκόσμιο μακελειό;…

Όμως, όπως και τότε έτσι και τώρα αυτά που διακυβεύονται είναι τόσο ιστορικά και ζωτικής σημασίας που επιβάλλεται να βγούμε από την αμηχανία και τη σύγχυση το ταχύτερο δυνατό. Δηλαδή, πριν είναι πολύ αργά όχι μόνο για τους Έλληνες πολίτες και αριστερούς αλλά και για τους εργαζόμενους και την αριστερά σε όλη την Ευρώπη. Και αυτό επειδή ο –έστω και εξιδανικευμένος- Σύριζα υπήρξε μέχρι χτες το σημείο αναφοράς και η ελπίδα

εκατομμυρίων προοδευτικών ανθρώπων στη γηραιά μας ήπειρο, και η σημερινή άνευ όρων υποταγή της ηγεσίας του κινδυνεύει να έχει καταστροφικές συνέπειες διαρκείας πολύ πέρα από τα σύνορα της Ελλάδας.

Με άλλα λόγια, τώρα είναι η ώρα των μεγάλων αποφάσεων καθώς επείγει σήμερα για τον καθένα και την κάθε μια από εμάς -στην Ελλάδα και στην Ευρώπη- να διαλέξει με ποιον θα πάει και ποιον θα αφήσει! Ναι, αυτή η επιλογή δεν είναι σίγουρα ούτε ανώδυνη ούτε εύκολη καθώς μάλιστα η αριστερά και τα κοινωνικά κινήματα δεν βρίσκονται στις καλύτερες στιγμές τους. Όμως, την επιβάλλουν οι τεράστιοι κίνδυνοι των καιρών, τα μαύρα σύννεφα της νεοφασιστικής απειλής που πυκνώνουν πάνω από την Ευρώπη, οι απειλές που διαγράφει η σημερινή ασυδοσία και αλαζονεία του προελαύνοντος κεφαλαίου που μόνο μεγάλα δεινά μπορεί να υποσχεθεί στην ανθρωπότητα.

Πριν από ένα αιώνα η αρχή της αναγκαίας ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης είχε για αφετηρία ένα κάποιο Τσίμερβαλντ. Ποιο θα είναι άραγε το Τσίμερβαλντ των δύσκολων και άγριων σημερινών καιρών μας;...

contra-xreos.gr